

©LAES

DE
KUNST
VAN HET
SPIEKEN

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

*Voor Luc Vandervelpen,
als eerbetoon aan zijn fantastische
jeugdboekhandel, De Kleine Johannes*

1.

Wat Matthias betrof, was december een van de leukste maanden van het jaar. Niet dé leukste, die eer ging naar juli. En naar augustus natuurlijk. De zomermaanden dus. De periode met het mooiste weer en vooral... de twee maanden zonder school. Tegen die troeven kon geen enkele andere maand op.

Maar op de derde plaats kwam ongetwijfeld december. De maand van de cadeautjes, zoals hij ze soms noemde. Om te beginnen had je sinterklaas, daarna kwam Kerstmis en helemaal aan het eind, als uitsmijter, was er Nieuwjaar. Strikt genomen viel dat feest in januari, maar het begon al op de laatste dag van december en dus mocht je het een beetje bij deze maand rekenen. Bovendien ging in december de kerstvakantie van start en ook dat was mooi meegenomen, zeker na dat lange eerste trimester waaraan geen eind leek te komen.

Aan de andere kant had december ook een nadeel. Een heel groot nadeel zelfs. De kerstexamens. Dit jaar waren die al op maandag 9 december begonnen, pal na het sinterklaasweekend. Het was voor iedereen een raadsel wie het in zijn hoofd had gehaald om uitgere-

kend op zo'n dag het eerste examen te plannen, maar algemeen werd aangenomen dat meneer Paepen, de directeur, daarvoor verantwoordelijk was. Die dacht enkel in schooltermen en hield nooit rekening met het privéleven van zijn leerlingen.

Toen ze enkele weken geleden hun examenrooster hadden gekregen, was de hele klas dan ook verontwaardigd geweest dat het eerste examen zo kort na sinterklaas viel. Mevrouw Peeters, hun klassenlerares, had hun bezwaren echter weggewuifd en gevraagd of ze niet stilaan te oud waren geworden om nog zoveel belang te hechten aan een feest dat eigenlijk voor kinderen was bedoeld.

Haar opmerking had nog meer kwaad bloed gezet. Typisch was dat, zo'n argument dat nergens op sloeg. Het hele jaar door behandelden leerkrachten je als kinderen, maar als het in hun kraam paste, was je plots geen kind meer en moest je je als een volwassene gedragen.

Matthias had een bloedhekel aan examens. Hij werd er verschrikkelijk nerveus van, zijn maag zat hele dagen in de knoop en 's nachts deed hij nauwelijks een oog dicht. Dat was allemaal uitermate vervelend, maar veel erger nog was dat ouders de irritante gewoonte hadden om de examens als drukkingsmiddel te gebruiken. Opgepast, klonk het dan. Zorg ervoor dat je goede resultaten haalt, anders...

Wat dat *anders* inhield, verschilde van leerling tot leerling, maar in Matthias' geval had het te maken met

zijn hobby. In de loop van november waren de resultaten van enkele toetsen flink tegengevallen en volgens zijn ouders kwam dat doordat dat hij veel te veel tijd stak in hockey. Dat was klinkklare onzin natuurlijk, maar zijn vader had hem gewaarschuwd: als zijn kerst-rapport niet goed was, mocht hij maar om de veertien dagen meer gaan trainen.

Matthias had heftig geprotesteerd, maar dat was van zijn vader afgegleden als water op glas, zodat de waarschuwing als het zwaard van Damocles boven zijn hoofd hing. Die uitdrukking hadden ze onlangs in de les Nederlands geleerd. Mevrouw Voets had hun verteld dat Damocles een hoveling was die in het paleis van de tiran Dionysius de Oudere woonde. Hij had de gewoonte om zijn vorst voortdurend te vleien door te zeggen hoe machtig hij wel niet was en welk geweldig leven hij had. Op een dag stelde de koning hem voor om voor korte tijd zijn plaats in te nemen.

Meteen werd er een groot feest georganiseerd met Damocles als centrale gast. Die genoot ten volle van de eer die hem te beurt viel, tot hij plots boven zijn hoofd een vlijmscherp zwaard opmerkte dat aan een flinterdun paardenhaar hing en hem elk moment kon doorboren. Toen begreep Damocles de les van de koning. Wie veel macht had, leefde weliswaar in weelde, maar er hing hem altijd een dreigend gevaar boven het hoofd omdat anderen weleens op het idee konden komen om hem te doden en zijn plaats in te nemen.

Precies zo voelde de waarschuwing van Matthias'

vader aan en dat was voldoende om tijdens de komende examens dubbel zo zenuwachtig te worden, al mocht hij nog van geluk spreken als hij zich met Rani vergeleek. Die was altijd zo nerveus dat ze vaak moest overgeven net voor een examen begon, zeker als het om wiskunde ging, haar slechtste vak.

Rani was in zijn ogen het coolste meisje van de school. Ze was slim, liet zich door niemand van de wijs brengen en zei altijd ronduit haar mening, ook tegen leerkrachten. Bovendien zag ze er erg leuk uit en had ze een heel aparte stijl met die zwarte kleren van haar en die grote, ronde oorbellen waarmee ze elke dag naar school kwam, ook al kreeg ze daar geregeld opmerkingen over van leerkrachten.

Als Matthias eerlijk was tegen zichzelf, moest hij toegeven dat hij naar Rani opkeek en ja... waarom het ontkennen... verliefd was op haar. Eind september hadden ze zelfs één keer gekust, maar daar was het tot nu toe bij gebleven. Rani was heel moeilijk in te schatten en hij had geen flauw idee wat ze voor hem voelde: gewone vriendschap of toch een tikkeltje meer, iets wat in de buurt kwam van zijn gevoelens voor haar. Waarschijnlijk, vreesde hij soms, was die ene kus in een opwelling gebeurd omdat hij en zijn vriend Dante haar hadden geholpen toen de directeur haar in september ervan verdacht enkele dure smartphones te hebben gestolen.

Rani had nu eenmaal geen al te beste reputatie op school omdat ze ongelooflijk dwars kon zijn, zelden

of nooit aan schoolactiviteiten deelnam en geregeld haar laars lapte aan taken of opdrachten. Dat had vooral te maken met het feit dat ze het thuis moeilijk had. Ze was enig kind, haar ouders waren gescheiden en haar moeder kon af en toe heel agressief uit de hoek komen, vooral als ze gedronken had.

Door die vervelende thuissituatie had Rani in juni een slecht rapport behaald en veel had het niet gescheeld of ze had het eerste jaar van de middelbare school moeten overdoen. Matthias kende haar toen nog niet. Hij en zijn zus Sofie waren pas in september op deze school begonnen omdat ze met hun ouders in de zomer waren verhuisd. Makkelijk was dat niet geweest, als nieuwe leerling op een school aankomen waar je geen mens kende, maar gelukkig lag die periode nu al enkele maanden achter hem. Intussen wisten de meeste leerlingen van zijn jaar wie hij was: de jongen die altijd en overal een hoody droeg en om de een of andere onbegrijpelijke reden optrok met twee van de vreemdste figuren die er op school rondliepen: Dante Tavenier en Rani Smeyers.

De eerste met wie hij in het begin van het schooljaar vriendschap had gesloten, was Dante. Die was, net als Rani, een geval apart. Hij was een jaar jonger dan de andere leerlingen van het tweede jaar, heel tener gebouwd en zag er een beetje uit als Harry Potter met dat ronde brilletje van hem. Maar wat hij aan gestalte miste, compenseerde Dante met zijn verstand, want één ding stond buiten kijf: hij was veruit

de slimste jongen van de klas, waarschijnlijk zelfs van het hele tweede jaar. De meeste andere leerlingen beschouwden hem als een nerd omdat hij ongelooflijk goed was in wiskunde en alles afwist van computers.

Toen Matthias Dante leerde kennen, was die al bevriend met Rani, misschien omdat ze alle twee buitenbeentjes waren en dicht bij elkaar in de buurt woonden. Een van de eerste dingen die Dante hem had verteld, was dat hij in juni de schoolcomputer had gehackt om Rani's rapport te *upgraden*, zoals hij het had genoemd. Jammer genoeg was de school daarachter gekomen, maar Rani had Dante niet verraden en de schuld op zich genomen.

Mede daardoor had de directeur een pik op haar en de afgelopen maanden was het een paar keer gebeurd dat Rani dingen in de schoenen geschoven kreeg waar ze niets mee te maken had. Gelukkig waren Matthias en Dante er telkens in geslaagd om haar onschuld te bewijzen en sindsdien vormden ze een vast trio dat elkaar door dik en dun steunde.

Ook nu weer. Alleen al de gedachte aan het examen wiskunde was voldoende om de anders zo coole en zelfverzekerde Rani in een regelrecht zenuwvrak te veranderen en daarom had Dante voorgesteld om haar bijles te geven. Niet alleen haar trouwens, ook Matthias, want die had een onvoldoende behaald op zijn laatste twee toetsen en moest heel wat punten inhalen.

Intussen was het examen wiskunde gelukkig achter de rug en tot hun eigen verbazing had zowel Matthias

als Rani het gevoel dat ze het er goed van hadden afgebracht. Dat was nooit eerder gebeurd en was zonder twijfel te danken aan de bijlessen van Dante.

Nu ze wiskunde hadden afgelegd, bleven er nog maar drie examens meer over: op dinsdag 17 december hadden ze geschiedenis, op woensdag aardrijkskunde en op donderdag, als allerlaatste, godsdienst. Van vrijdag tot maandag waren ze vrij, dan bespraken de leerkrachten de resultaten van de examens, en op dinsdag 24 december kregen ze hun rapport en begon de kerstvakantie. Eigenlijk waren de zwaarste examens gepasseerd en was het ergste leed geleden. Wat kon er nog fout gaan?